

Water in de tuin

Huis en tuin waren nogal onderkomen toen we hier twintig jaar geleden kwamen wonen. We stelden een meerjarenplan op. Het dak werd vervangen, ik wilde geen water in huis, maar in de tuin. Mijn voorstel was een vijver te graven dicht bij de woonkamer, zodat je er altijd van zou kunnen genieten. Manlief maakte een afspraak met iemand die het gat zou komen uitgraven en vertrok een paar weken op studiereis naar ver weg. De man met de graafmachine kwam, beweerde bij hoog en laag dat er afgesproken was het gat een heel eind verderop te maken en ging aan de slag. En ik dacht, nou dan maak ik de groentetuin vlak bij huis, ook makkelijk. Aldus geschiedde. Maar het bleef knagen dat die vijver niet te zien was vanuit huis. Bovendien 'hield' hij na een paar jaar geen water, stond 's zomers bijna droog, tot groot verdriet van de kikkers en de vogels die er kwamen badderen. Dus... Opnieuw een man met een graafmachine besteld. Die heeft met de grond uit de groentetuin de oude vijver gedempt en een gigantisch gat gemaakt in een J. vorm. Vanuit het huis kijk je op een rechthoek van 7 bij 12 meter die wegloopt in een halve cirkel die dubbel zo breed is.

Ik wilde graag een zwemvijver. Een zwemvijver die zichzelf schoon kan houden, zonder chemicaliën, pomp of wat dan ook. In het ondiepe deel is een 'border' gemaakt. In vijvergrond zijn inheemse oeverplanten gezet. Het was al erg genoeg dat we het gat met plastic moesten bekleden om het waterdicht te maken, we wilden het wilde deel zo natuurlijk mogelijk laten ogen. Vandaar die inheemsen zoals veenpluis, vergeet-mij-nietjes, gele lis, kalmoes, kattenstaart en nog vele anderen. Een vijver blijft helder met zuurstofplanten, die veel voedingsstoffen uit het water opnemen. Bij ons vervullen waterpest, drijvend en glanzig fonteinkruid, aarvederkruid en waterviolier die taak. Rond het plantendeel is de oever afgewerkt met turf. Dat ziet er heel natuurlijk uit en men zegt dat er mettertijd allerlei leuke plantjes uit komen, orchideetjes ook, hoop ik. In het zwemgedeelte groeit niks, daar ligt een vlonder van larix langs de rand. Zo is het duidelijk waar je te water kunt springen. Tussen diep en ondiep groeien waterlelies. Een vriend heeft ons een stel rietvoorntjes bezorgd, mooie vissen met rode vinnen. Zij eten muggenlarven, maar vermenigvuldigen zich uitbundig. En dat heeft het ijsvogeltje ontdekt! Het komt regelmatig langs, zit op de rand te vissen. En wij zitten ademloos aan de eettafel te genieten van dit blauw fluorescerende schepseltje. Kikkers zijn er in overvloed, hele concerten geven ze. In het vroege voorjaar kun je jezelf af en toe niet verstaanbaar maken vanwege het geluid van die blaaskaken.

Tot nu tot valt het onderhoud mee. Met het schepnet halen we bladeren en zo uit het water. Laatst hadden we last van draadalgen, maar die zijn eenvoudig op te vissen. Een enkele keer doet manlief de

lieslaarzen aan en schoont al wadend het ondiepe deel van het water. Om de hardheid van het water op peil te houden wordt er eens per jaar kalk ingegooit.

We genieten intens van het leven in, om en nabij het water. Wij verfrissen ons na een warme dag, de kleinkinderen poedelen (onder toezicht), kikkers kwaken, vogels badderen en vissen, vissen springen hoog op om muggen te vangen en het kringenspel van regendruppels tijdens een bui is fascinerend! En dan die weerspiegeling van wolken, maan, planten langs de rand, zo mooi!